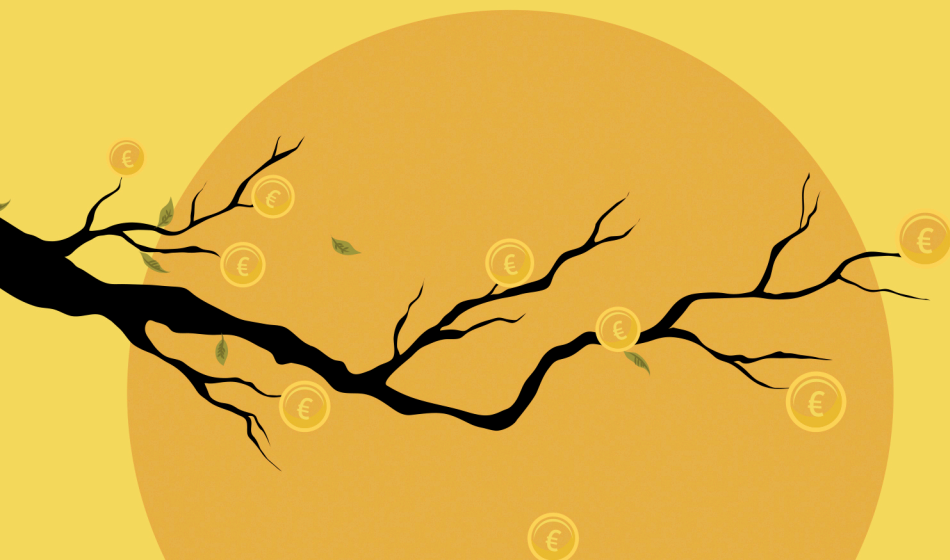

SUH YOON LEE & JOOYUN HONG

THE
HAVING

Het geheim van
rijk worden

Inhoud

Proloog	9
---------	---

DEEL I

1 De goeroe	21
2 De goeroe vinden	27
3 Weerzien	32
4 <i>Having</i>	35
5 Het geheim van <i>Having</i>	39
6 Iedereen kan rijk zijn	45
7 Het hoeft niet zo lang te duren	52
8 Afval en pronken	58

DEEL II

9 Zonneschijn in Verona	67
10 Echte rijkdom	71
11 Onechte rijkdom	77
12 Het leven van mensen met echte rijkdom	82
13 <i>Gui-in</i>	92

DEEL III

14	Beginnen met <i>Having</i>	105
15	Schoenen kopen met <i>Having</i>	109
16	Het sleutelwoord	114
17	Gevoelens	120
18	Signalen van <i>Having</i>	127

DEEL IV

19	Een rood licht	137
20	Je prettig voelen	142
21	Train de spieren van je hersenen	148
22	Als je altijd maar zenuwachtig bent	155
23	Als je ergens te veel naar verlangt, gebeurt het niet	163
24	Aantekeningen bij <i>Having</i>	167

DEEL V

25	Levensgebeurtenissen	177
26	Geluk	182
27	Bali	187
28	Wat is geluk?	191
29	De stroom van het geluk	197
30	De vork van het geluk	202
31	De kracht van het onbewuste	206
32	Co-existentie	212

DEEL VI

33	Bamboebos	221
34	Het einde aan het wachten	226
35	Terugkeer van Saturnus	232
36	Vastgeroeste ideeën	238
37	Is het moeilijk om rijk te worden in deze wereld?	245
38	Ontsnappen aan de Matrix	250
39	Wat ik echt wil	255
40	Het pad bewandelen	259
	Dankwoord	265
	Over de schrijvers	267
	Noten	269

Proloog

‘Zij is voorbestemd om anderen rijk te maken.’

Deze woorden klonken in mijn hoofd terwijl ik uit het vliegtuigraampje naar een eindeloze bergketen keek. Waarschijnlijk vlogen we boven Azië. Ik was onderweg naar Europa voor een ontmoeting met Suh Yoon Lee, de ‘goeroe van de rijken’. Mijn vader, die een paar maanden geleden was overleden, had zijn hele leven gespaard. Voor hij stierf, had hij me op het hart gedrukt dat ik een manier moest vinden om rijk te worden zonder dat ik het heden opofferde aan de toekomst. Ik was mijn carrière begonnen als journalist en dus had ik wat rondgevraagd. Zo was ik tot de conclusie gekomen dat alleen deze goeroe me het antwoord kon geven. Terwijl ik uit het raampje keek, vroeg ik mezelf af: Als ik haar spreek... zou ik dan ook rijk kunnen worden?

Master of the Mindset (M.o.M.), Insight Queen, La Divina, Oasis of the Hopeless, Visionary-in-Chief... De lijst bijnamen deed denken aan Daenerys Targaryen (een personage uit *Game of Thrones*). De persoon op wie al die bijnamen betrekking hadden, was Suh Yoon, een aantrekkelijke, fascinerende vrouw van in de dertig. Op zesjarige leeftijd was ze met wat haar levenswerk zou worden begonnen: het observeren van het leven van anderen en het geheim van rijkdom bestuderen. Als tiener was ze al adviseur van de rijken geweest en als twintiger had ze al naam gemaakt als goeroe onder bekende zakenlieden, vastgoedconglomeraten

en investeerders. Er werd gefluisterd dat de leiders van wereldconcerns haar om raad vroegen, en dat de mensen die haar advies wilden inwinnen, daar ruim een jaar op moesten wachten. Ze had meer dan honderdduizend rijke mensen geanalyseerd en de resultaten hadden haar inzichten gegeven in het geheim achter rijkdom.

Eén krantenartikel over haar was me in het bijzonder bijgebleven. In China is het gebruikelijk dat kooplieden elkaars toekomst lezen voordat ze handel met elkaar drijven. De oma van Suh Yoon had een stoffenwinkeltje gehad en de Chinese kooplieden die ze op die manier had leren kennen, hadden haar geleerd hoe ze de toekomst kon voorspellen. Ze had de toekomst gelezen van al haar kleinkinderen, maar de toekomst van Suh Yoon had haar het meest verrast. Haar zestienjarige kleindochter zou talloze mensen rijkdom en geluk kunnen brengen, een buitengewone gave. Ze zou zelfs hebben gezegd: 'Dit kind is voorbestemd om anderen rijk te maken. Suh Yoon zal velen naar rijkdom leiden en hun harten genezen.'

Nu ik op het punt stond haar te ontmoeten, begon ik me ineens zorgen te maken. Wat als Suh Yoon zou zeggen dat ik onmogelijk rijk kon worden in deze nieuwe wereld en dat ik er maar beter niet over kon dromen? Wat als ze me onjuist advies gaf en ik slechter af zou zijn? Wat als ik haar verkeerd had begrepen en ze dit bezoek helemaal niet wilde?

In een poging deze gedachten van me af te zetten, deed ik het lampje boven mijn stoel aan en haalde een notitieblok tevoorschijn. Daarna schreef ik de vragen op die ik aan Suh Yoon wilde stellen:

*Wat kan ik doen om rijk te worden?
 Dat wil zeggen, als ik rijk kan worden. Kan ik rijk worden?
 Wanneer zal ik rijk zijn?
 Hoeveel geld kan ik hebben?
 Hoe word ik rijk zonder het heden op te offeren?*

Het vliegtuig had de daling ingezet en de trillingen deden mijn handen en voeten schudden.

Ik weet het niet zeker, maar ik heb het gevoel dat mijn leven gaat veranderen.

Mijn vader was dol op gele croaker. Deze ombervis, die ongeveer zo groot is als je hand, wordt in gezouten en gedroogde vorm verkocht voor ongeveer driehonderd dollar per tien en wordt meestal gegeten tijdens traditionele feestdagen in Korea. Als iemand mijn vader vroeg wat zijn lievelingseten was, antwoordde hij altijd gele croaker. Dan vertelde hij over de zoute smaak die hij zo lekker had gevonden toen hij de vis als kind at bij familie. Hij bleef meestal even in gedachten verzonken en vertelde dan altijd hetzelfde volksverhaal.

‘Lang geleden leefde er een vrek die dol was op gele croaker. Maar zelfs nadat hij rijk was geworden, at hij de dure vis niet. In plaats daarvan hing hij een gele croaker aan het plafond. Telkens wanneer hij een hap rijst at, keek hij naar de vis en zei: “Ah... zo heerlijk zilt.” Dit hield hij wekenlang vol. Hij at rijst en keek naar de steeds verder weggrottende vis, tot de vis volledig was vergaan terwijl hij er niets van had gegeten.’

Je zou misschien denken dat de moraal van dit verhaal is dat we van de geneugten van het leven moeten genieten zolang we dat kunnen, maar nee. Mijn vader vertelde het verhaal omdat hij de vrek bewonderde. Hij wilde me leren dat je zuinig moest zijn op je geld en dat je je impulsen moest bedwingen.

Toen ik klein was, luidde het levensmotto van mijn ouders: 'Een cent gespaard is een cent verdiend.' Bij elke maaltijd hamerde mijn vader erop dat ik geen korreltje rijst en geen druppeltje soep mocht laten liggen. Als kind mocht ik geen snoepjes kopen of meer dan drie blaadjes toiletpapier per keer gebruiken, en zelfs het water dat ik gebruikte om me te wassen, stond op rantsoen. Mijn vader was de drijvende kracht achter deze zuinigheid; zelfs toen hij het zich kon veroorloven, at hij geen gele coaker.

Mijn vader werd geboren in Seoul, in Korea, in het laatste jaar van de Tweede Wereldoorlog. Hij had diepe armoede gekend na de Koreaanse oorlog die in 1950 was uitgebroken. Mijn grootvader was ondergedoken om aan de dienstplicht te ontsnappen en mijn toen zesjarige vader en zijn oudere broer moesten daarom voor eten zorgen. De twee broertjes gingen samen 's nachts op strooptocht en verzamelden rijstkorrels en kaf, en overdag verdienden ze een paar centen met de verkoop van ijsjes. Pap verhongerde bijna; hij kreeg alleen soep met wat rijstkruimels. Hij onderging liever de scheldpartijen van zijn moeder als hij niet genoeg ijs had verkocht dan dat hij een maaltijd oversloeg.

Sinds die tijd was hij altijd bang geweest voor armoede. Later zei mijn vader altijd dat hij liever zou sterven dan ooit weer arm te moeten zijn. Als kind stond armoede voor mijn vader voor honger, angst en zelfs de kans om dood te gaan.

Een keer had mijn vader zich als jongetje in slaap gehuild

omdat hij al een paar dagen niets had gegeten. Ineens was hij wakker geworden van het geluid van iemand die huilde.

‘Het spijt me zo dat ik jullie honger heb laten lijden. Het spijt me zo.’

Mijn grootvader hield de hand van mijn vader vast en snikte als een kind. Zijn gezicht was mager van de honger en bedekt met tranen en snot. Mijn vader zei dat dit het verdrietigste was dat hij ooit had meegemaakt.

Ik herinner me nog dat het gerimpelde gezicht van mijn vader nat was van de tranen toen hij dit vertelde, en die herinnering laat me niet los.

Mijn vader was als kind al een harde werker. Hij was de enige van zes broers die afstudeerde en hij werkte als ingenieur bij een van de grootste zware industriebedrijven van Korea, een bedrijfstak die in de jaren zeventig en tachtig een enorme economische groei doormaakte. Zoals zoveel andere mannen in die tijd werkte mijn vader heel hard, draaide nacht- en weekenddiensten. Hij zei altijd dat de zorg voor mij en mijn broer hem weer nieuwe energie gaf, hoe moe hij zich ook voelde. Hij deed zijn best als kostwinner en klaagde nooit. Hij zorgde ervoor dat wij ons nooit in slaap hoefden te huilen van de honger.

Hij vertelde ons ook wat hij had geleerd over geld. Tegen mij zei hij: ‘Mensen kunnen elk moment hun geld kwijtraken en straatarm worden. Wie te veel geld uitgeeft, kan alles verliezen. Geld moet je sparen, niet uitgeven.’

Toen hij met pensioen ging, had hij genoeg om van te leven.

Hij had een huis en een levensverzekering en genoeg geld voor verre reizen, als hij dat wilde. Zijn kinderen waren financieel onafhankelijk. Toch bleef pap altijd doodsbang dat zijn geld zou verdwijnen en hij onthield altijd alle verhalen over mensen die bankroet waren geraakt omdat ze niet zuinig genoeg waren geweest met hun geld.

In zijn laatste jaren had mijn vader een vast en eenvoudig dagritme. Hij stond op, deed wat lichte oefeningen en speelde Go op de computer. Dan at hij een gratis lunch bij de bejaardensoos en 's middags maakte hij een wandelingetje langs de rivier. Hij deed niets wat geld kostte, dus hij ging nooit met vrienden golfen of op buitenlandse vakanties. Zijn enige hobby was wandelen. Twee keer per week trok hij zijn wandelschoenen aan en ging hij vroeg in de ochtend op pad. Altijd als hij ging wandelen, zei hij grijnzend: 'Er is niets zo gratis als wandelen. Je hebt alleen een stevig paar benen nodig en een veldfles met water.'

Pap trok zich ook zo min mogelijk aan van warmte en kou. Hij zette nooit de airconditioning aan, zelfs niet als het zo warm was dat de boter smolt. Op bitterkoude dagen trok hij een dikke trui aan of een jas. Het water dat hij had gebruikt om zich te wassen of zijn tanden te poetsen, verzamelde hij in een grote emmer om de wc mee door te spoelen.

Hij nam ook graag dingen mee die andere mensen hadden weggegooid. Zo haalde hij kleren, schoenen, meubelen en elektronica tussen het afval vandaan en uit leegstaande huizen. Eén kamer in zijn huis stond vol met rommel en die kamer, die eruitzag als een uitdragerij, was een soort schatkamer voor hem. Altijd als hij die kamer binnenging, was mijn 74 jaar oude vader zo blij als een kind.

Maar op een dag veranderde zijn leven.

Hij ging naar het ziekenhuis omdat hij veel was afgevallen en de dokter zei met een emotioneel gezicht: ‘Het is alvleesklierkanker in een vergevorderd stadium. We kunnen niet meer opereren.’

Mijn vader kon van de schrik nergens meer aan denken. Hij kon nauwelijks nog iets zeggen en stamelde: ‘Dus, hoe... lang heb ik nog voor ik...’ De arts ontweek de wanhopige blik van mijn vader en maakte de zin mompelend voor hem af: ‘Dat is moeilijk te zeggen. Het hangt van de patiënt af. In een geval zoals dat van u gaan we uit van drie tot zes maanden.’

Mijn vader sjokte het ziekenhuis uit. De augustuszon scheen fel en de wereld straalde energie uit. Mensen liepen druk bellend over straat en kinderen speelden vrolijk buiten. Maar voor mijn vader stond de wereld stil. Hij liepen urenlang doelloos rond. Toen hij weer bij zinnen kwam, bleek dat hij meer dan twintig gemiste oproepen van mijn moeder had. Hij drukte zwakjes op de belknop en zei aarzelend: ‘Ik heb kanker... alvleesklierkanker.’

Toen ik hoorde dat mijn vader kanker had, raakte ik ook in paniek. Ik had mijn vader mijn hele leven nog niet ziek meegeemaakt, hij was zelfs nooit verkouden. Mijn vader was voor mij zo sterk als een rots, zo massief als een bergketen. Ik kon niet geloven dat zo’n man zou verdwijnen. Wat kon ik doen? Hoe kon ik helpen? Het eerste wat bij me opkwam was gele croaker, de lievelingsvis van pap, die hij te duur vond om te eten. Ik rende naar een winkel maar toen ik wilde vragen of ze de vis hadden, kwamen er alleen tranen.

Ik voelde me zo stom dat ik er nu pas aan had gedacht om die gekoesterde lekkernij voor mijn vader te kopen. Hoe vaak zou ik zijn lievelingskostje nog voor hem kunnen kopen?

Helaas was dat de eerste en laatste gele croaker die ik hem kon sturen. Mijn moeder bereidde de vis bij elke maaltijd, maar pap kreeg niet eens de helft van tien stukjes op. De kankercellen groeiden razendsnel en drukten tegen zijn maag.

Zelfs nadat hij ziek was geworden, gaf mijn vader zijn levenslange geloof in het nut van sparen niet op. Op de afdeling oncologie wilde hij per se op een kamer liggen met zes bedden, die dankzij zijn verzekering maar tien dollar kostte. Als de andere patiënten rumoerig waren, stopte hij oordopjes in zijn oren en sloot hij zijn ogen. Hij mocht niet televisiekijken wanneer hij dat wilde, en hij kon er geen goed gesprek met zijn gezin voeren, maar hoezeer mijn moeder hem ook smeekte om naar een privé-kamer te gaan, mijn vader bleef waar hij was.

Elke dag werd hij daar een beetje zwakker. Hij was vel over been en zijn benen zwollen op. Op een dag pakte hij mijn hand en sprak alsof hij een voorgevoel had: 'Mijn leven lang wilde ik rijk zijn, dus ik ben altijd zuinig geweest. Maar ik werd niet rijk. Achteraf heb ik daar spijt van. Ik heb misschien prachtige momenten gemist omdat ik zo zuinig was... Ik neem alles terug wat ik je heb gezegd over spaarzaam zijn. Sparen is niet alles. Probeer echte rijkdom te vinden. Zoek het antwoord dat ik mijn hele leven heb gezocht en nooit gevonden.'

Het was de eerste keer in mijn volwassen leven dat mijn vader mijn hand vasthield. De handen die me zo gemakkelijk hadden opgetild toen ik jong was, waren nu knokig, droog en mager.

'Pap, ik beloof dat ik een manier zal vinden. Ik zal ervoor

zorgen dat jouw leven en de dingen die je hebt geleerd niet voor niets zijn geweest.’

Daarna zei ik wat ik altijd had willen zeggen maar wat ik nooit eerder had gekund: ‘Papa, ik houd van je.’

Zijn ogen staarden hol naar het plafond, maar ik zag dat er tranen in stonden.

Hij stierf op een avond in januari. Toen ik weer buiten kwam nadat ik hem had afgelegd in het mortuarium, viel er lichte sneeuw uit een donkere nachthemel. Het universum leek zijn ziel te begroeten met de dwarrelende sneeuwvlokjes. Terwijl ik omhoogkeek, sloeg de felle winterwind tegen mijn gezicht. Ineens besepte ik dat mijn vader weg was uit de wereld waarin ik leefde.

Na de begrafenis ruimde ik de spullen van mijn vader op. Toen ik de vriezer opende, zag ik daar de vijf bevroren gele croakers, die nu geen eigenaar meer hadden. De tranen die ik al die tijd had bedwongen, kwamen eindelijk boven. Ik zakte neer op de grond en hilde bittere tranen, als een kind. Ik voelde hoeveel ik van mijn vader hield en was verdrietig om alle pleziertjes die hij zichzelf had ontzegd en die hij onder handbereik had gehad. Hij was gestorven zonder dat hij zijn lievelingsmaaltje had gegeten. Ik besepte iets wat zou uitgroeien tot een belofte aan mezelf: zo wil ik niet leven. Ik zal de laatste wens van mijn vader eren. Ik moet een manier vinden om rijk te worden.